

Izdan!

Izdan!

STAN TELCHIN

DARUVAR, Masarykova 54

2017

Naslov izvornika:

Stan Telchin
BETRAYED!

Copyright © 1981, 2007 Stan Telchin

Published by Chosen Books
A division of Baker Publishing Group
P.O. Box 6287, Grand Rapids, MI 49516-6287
www.chosenbooks.com

Copyright © za hrvatsko izdanje: 2017, Logos, Daruvar

Urednik: Nada Konecky, prof.
Prijevod: Božica Srnec
Lektura: Dragica Baksa
Korektura: Silvija Špičak, prof.
Grafički uredio: Mladen Konecky, mag. inf.
Korice: Milla Aura-Tolonen

Za nakladnika: Zdravko Konecky, prof. ing.

Izdavač: Logos, Daruvar
Masarykova 54
Daruvar
e-mail: logos-daruvar@bj.t-com.hr
www.logos.hr

Tisak: „Logos“ d.o.o. Daruvar

ISBN: 978-953-8074-19-6

CIP zapis je dostupan u računalnom katalogu Nacionalne
i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000956670

Za slavu Božju.
Za radoznale.
Za one čija su srca gladna.

Ako drugačije nije naznačeno, svi biblijski navodi uzeti su iz Biblije u izdanju “Kršćanska sadašnjost”, Zagreb, 2006.

Sadržaj

Predgovor	9
1. Telefonski poziv	11
2. Što se dogodilo Judy?	17
3. Obiteljsko nasljeđe	27
4. Potraga započinje	37
5. Heidi	49
6. Što ja vjerujem?	55
7. Potraga se nastavlja	65
8. Zavjetni odnos	75
9. Napetosti rastu	87
10. Što se dogodilo s prvim vjericima?	93
11. Kritička točka	105

Sadržaj

- 12. Odluka 113
- 13. Sjedinjena obitelj 117
- 14. Konačno pitanje 121
- 15. Kako ću ja sada živjeti? 127

Od tada 137

Apendiks: Kriza u biti ono što bismo
trebali biti 145

Pogled na neka proročanstva 153

Bibliografija 163

O autoru 165

Predgovor

NEGDJE MEĐU SVIM IZJAVAMA koje sam čuo dok sam bio na sveučilištu bila je i ova: „Odgovori na životna pitanja su bezvrijedni i jeftini. Svi imaju bolji odgovor. Stvarni problem u životu dolazi s pravim pitanjima“.

Potruga za odgovorima na prava pitanja može promijeniti tvoj život. U slijedećim poglavljima ja ću s vama podijeliti neka pitanja koja sam postavio i odgovore koje sam otkrio. Oni su dramatično promijenili moj život.

1

Telefonski poziv

TELEFONSKI POZIV koji je u potpunosti preokrenuo živote svakog člana moje obitelji došao je u 22:30 u nedjelju uvečer.

Poziv je došao od naše dvadeset jednogodišnje kćeri koja je bila brucš na Bostonskom univerzitetu. Kad je telefon zazvonio moja se supruga Ethel tuširala.

„Pozdrav tata. Judy je. Možemo li razgovarati?“

„Naravno da možemo, Judy. Je li sve u redu?“

U Judynom glasu se osjećala napetost. U meni je zazvonio alarm. Nešto nije bilo u redu.

„Sve je u redu, tata, nemoj se uzbuđivati, dobro sam. Samo želim razgovarati s tobom već čitav dan. Može li mama doći na drugi telefon?“

„Mama se tušira.“

„No, dobro, reći ćeš joj kasnije.“

„Slušam Judy.“

„Tata, napisala sam ti vrlo dugačko pismo. Pisala sam ga danima. Završila sam ga jutros i čitam ga uvijek iznova cijeli dan. Jednostavno ti ga ne mogu poslati. Ne želim da te pismo povrijedi. To je najteža stvar koju sam ikada pokušala učiniti. Želim ti to pismo sada pročitati. Mogu li, tata?“

Borio sam se s bezbroj negativnih misli koje su se rojile u mom umu: Trudna je... pobjegla je i udala se... ima probleme s policijom... izbačena je iz škole. Ali budući je Judy bila predivna kćer – vrlo zrela i razborita – niti jedna od ovih misli nisu imale nikakvog smisla. Prisilio sam se ostati smiren.

„Judy, pričekaj malo prije nego počneš čitati. Želim uzeti papir i olovku da mogu raditi bilješke.“

Ethel je još uvijek bila u kupaoni pa sam uzeo notes i olovku i vratio se telefonu da se suočim s novostima od Judy.

„Spreman sam Judy.“

Moja kćer je oklijevala i još se jednom ispričala zbog svega što će mi reći. Ona je sad počela govoriti vrlo brzo i osjećao sam kako mi se grlo steže u reakciji na njezinu tjeskobu.

Znao sam da je moja napetost reakcija na činjenicu da smo bili vrlo blisko povezana obitelj koja je vrlo otvoreno dijelila dobro i zlo. Ethel i ja uvijek smo bili ponosni na našu kćer. Judy je na Bostonskom univerzitetu upisala osobit edukativni smjer za rad sa hendikepiranom djecom.

Započela je sa studijem na Univerzitetu Maryland koji je bio samo trideset minuta udaljen od naše kuće. Oko godinu i pol je živjela na kampusu u prepunom đlačkom domu

1. Telefonski poziv

i osjećala se previše pod pritiskom. Slijedećeg siječnja preselila se na Bostonski univerzitet gdje je imala vlastiti mali stan. Rekla nam je da joj je mnogo bolje u Bostonu.

U tom trenutku rano u proljeće 1975. godine ja sam se osjećao bolje nego ikada. Imao sam pedeset godina i vrlo uspješan posao sa životnim osiguranjima, prekrasnu ženu, predivan život, divnu obitelj, lijep dom. Sve se u meni protivilo uznemirujućim vijestima koje sam trebao čuti od svoje kćeri.

„Dragi mama i tata“, započela je ona. „Teško mi je pisati ovo pismo jer vas oboje mnogo volim. Nikada nisam znala da obitelj može biti bliska kao što smo to mi...“

Obamrlo sam slušao kako je Judy u detalje opisivala sve što je voljela u našem obiteljskom životu: kako mi kao roditelji nismo govorili jedno, a radili drugo, kako smo stvarni bili jedan prema drugome, kako je voljela odrastati u domu punom ljubavi i mira i kako je bila zahvalna što smo je tako odgojili.

Zatim je nastavila opisivati nedavni period svog života koji je obilježila usamljenost i moja je ruka čvršće stiskala telefonsku slušalicu. Ona je pobijedila usamljenost javivši se na posao hitne telefonske službe gdje se javljala i pomagala ljudima u potrebi preko telefona. Dugačka priča nastavila se u slučaju muškarca koji je gotovo počinio samoubojstvo i kako se ona osjećala neadekvatno pokušavajući mu pomoći preko telefona. Ali s njome su radili ljudi koji su imali više iskustva i drugačije stavove prema životu. Oni su također imali više odgovora od nje.

Tada mi je počela govoriti o Dicku. Dick je bio čovjek koji je vjerovao u Bibliju, rekla je ona. I on je radio u is-

toj telefonskoj službi. Oni su postali prijatelji. Dick je Judy opširno govorio o Bibliji i kada mu je Judy kazala da nikada nije čitala Bibliju i da je niti nema, Dick joj je donio Bibliju. Nekoliko slijedećih mjeseci Dick ju je poticao na čitanje određenih odjeljaka i ona je počela čitati.

„Tata, ja sam mnogo razgovarala s Dickom i iz svega što sam saznala u tim razgovorima i kroz čitanje Biblije i mnoge druge stvari, znaš...“

Zadržao sam dah dok se ona pokušala pribitati.

„Znaš, ja sam isto postala vjernik.“

Zavladala je dugačka tišina.

„Što to znači Judy?“

„To znači da ja vjerujem u Boga. Ja vjerujem da je Biblija Riječ Božja (dugačka pauza) i vjerujem da je Isus Mesija!“

Bio sam bez riječi.

Mnogi bi roditelji vjerojatno bili sretni zbog Judyinih riječi, ali mene su sasvim slomile!

Znate, mi smo Židovi!

Spominjanje imena Isus bilo je dovoljno mučno. Smatrati ga Mesijom je nešto što mi jednostavno ne činimo. Za bilo koga od nas vjerovati da je Isus Mesija znači izdati svoj narod, pridružiti se neprijatelju i obečastiti sjećanje na sve naše pretke prošle dvije tisuće godina.

Kako nam je Judy to mogla učiniti?

U meni se počeo rađati bijes. Moja prva reakcija bila je eksplodirati preko telefona. Riječi su bujale u meni dok mi je jedan drugi glas rekao, *Ne uzvraćaj optužbama. Ostavi razgovor otvoren. Judy je netko oprao mozak. To je samo hir. Ona te voli i ti voliš nju. Nemoj dozvoliti da ovaj razgovor*

završi sa srdžbom! Voli je kroz ovu njenu ludost i ona će opet doći k sebi.

Upravo to sam i učinio. Iako sam u sebi umirao, nastavo sam razgovarati postavljajući pitanja, ne osuđujući. „Gledaj Judy“, konačno sam rekao, „nema načina da ovo riješimo večeras. Ti dolaziš kući na proljetni odmor za nekoliko tjedana. Obećavam ti da ćemo imati mnogo vremena za razgovor. Tada ćeš nam o svemu više pričati. Pustimo zasad da se sve to malo ohladi. Može?“

Čuo sam uzdah i zatim dugačka šutnja, zatim je ponovo uzdahnula.

„Dobro tata. Volim te. Laku noć.“

Spustio sam slušalicu, sasvim iscrpljen.

Ethel je odavno izašla iz kupaone. Došla je u sobu nakon što smo Judy i ja već razgovarali deset minuta i čula je veći dio svega što sam ja rekao. Kada sam odložio slušalicu ona je bila vrlo blijeda i ljuta.

Dok sam počeo govoriti o svemu što je Judy kazala, ona je skočila i odjurila u kuhinju. Mogao sam je čuti kao razgovara sama sa sobom i frustrirano zveckea posuđem.

Znao sam da je moram nekako pokušati smiriti.

Dok sam ulazio u kuhinju ona je buljila u mene bolnog pogleda.

„Gdje smo pogriješili? Mogu li roditelji voljeti svoje dijete više nego što smo mi voljeli Judy? Kako nam to može učiniti?“

Tada je Ethel počela plakati. Ne mogu podnijeti da moja supruga plače. U 27 godina našeg braka to se događalo vrlo rijetko i svaki puta bi me razdiralo. Moj je gnjev ponovo

počeo rasti dok sam uviđao da ne mogu nikako ukloniti njenu bol.

Na neki način ono što je Judy učinila više je pogodilo Ethel nego mene. Bez obzira koliko je moj odnos s Judy bio blizak, Ethel i ona bile su još bliskije. Ako ste ikada nekoga voljeli – stvarno voljeli – i ako vam je ljubav bila uzvraćena, tada možete razumjeti dubinu takvog odnosa. Ethel je sebe u potpunosti uložila u Judy. A Judy joj sada ovako uzvraća. Kako se suočiti s djetetom koje ti okreće leđa – i ne samo tebi – već čitavom svom narodu?

Te noći nismo mnogo spavali.

Slijedećeg jutra sam iz svog ureda nazvao rabina kojeg sam poznavao i preko telefona mu iznio sve događaje prošle noći. Njegov odgovor popustio je napetost i ulio nadu.

„Hej, Stan, samo polako. Nije to ništa strašno. Judy je imala emocionalno iskustvo. Ali ona dolazi kući za nekoliko tjedana i tada se možete suočiti licem u lice.

Ona je dobra židovska djevojka. Ona te voli. Doći će ona k sebi. Samo razgovaraj s njom. Znaš, moglo bi biti mnogo gore. Mogla bi imati probleme s drogama ili slično. Ona je ipak odlučila povjeriti ti se i reći kako je. Bit će ona dobro.“

S tom sigurnošću malo sam se opustio i nazvao Ethel da joj kažem ovaj dobar savjet. On je očito u svom životu već imao slične slučajeve i znao je kako se ponašati mnogo bolje od nas. Možda će kad stigne kući Judy već ponovo biti u normali. Kakvog ima smisla brinuti se? Za to će biti dovoljno vremena kasnije, rekao sam sâm sebi.

Dao sam sve od sebe da se usredotočim na posao slijedeća dva tjedna; zatim je došlo vrijeme da sretnem Judy u zračnoj luci.

2

Što se dogodilo Judy?

DOK SMO SE VOZILI na aerodrom, Ethel i ja planirali smo svoju strategiju.

„Trebamo biti smireni“, rekao sam, „Judy je do sada već sigurno došla k sebi“.

„Ali što ako je ona sada uvjerena više nego ikad o tome što vjeruje?“, pitala je moja supruga.

„Onda ćemo upotrijebiti logiku i razgovarati s njome. Ona će uvidjeti koliko je u krivu. Ali mi moramo biti opušteni i ponašati se kao da se ništa ozbiljno nije dogodilo“.

Avion je kasnio. Mislim da sam popužio pola paketa cigareta dok smo čekali.

Kad je Judy prošla kroz vrata, trepnuo sam. Njezino je lice sjajilo životom, izgledala je odlično kao i uvijek. U njoj je bilo životnosti koju prije nikada nisam primijetio. S mno-

go ljubavi ona nas je zagrlila kao nikada ranije i osjetio sam suze. Krenuo sam uzeti njezine kofere jer nisam želio da ona na mom licu vidi sve što osjećam.

Dok smo vozili kući oko četrdeset minuta razgovor je bio površan, ali kad smo došli kući više nismo mogli izbjegavati glavnu temu.

„I, Judy, mislim da je vrijeme da razgovaramo. Mi trebamo znati što se stvarno tebi dogodilo. Želiš li nam sada to reći?“

„Da, tata, ja to stvarno želim.“

Ethel je sjela na sofu pokraj Judy, njeno je lice bilo puno emocija: ljubavi i majčinske blagosti, neodobravanja i zbu-njenosti.

Izbjegavajući direktan sukob, zamolio sam Judy da nam kaže detaljno što se stvarno dogodilo.

„Kada sam bila sama u svom stanu imala sam prigodu da stvarno razmišljam po prvi puta u svom životu“, započela je ona. „Otkrila sam da nisam sretna sa sobom. Osim vas, mojih roditelja, moj je život bio sasvim bez smisla. Većina prijatelja koje sam upoznavala bili su smušeni i zbunjeni na ovaj ili onaj način. Po prvi puta u svom životu ja sam osjetila potrebu da upoznam sebe i da posegnem za drugima.“

Ona je napravila pauzu, a ja sam posegnuo za cigaretom.

„Zato sam uzela taj posao telefonske prve pomoći“, nastavila je ona.

„Objasni nam to Judy.“

„Pa organizacija se zove „Project Place“. To je krizni intervencijski centar. Ljudi zovu na telefon sa svakakvim potrebama i problemima i mi im pokušavamo pomoći.“

2. Što se dogodilo Judy?

„Je li to kršćanska organizacija?“

„Ne. Nije povezana s nijednom religijom. Imaju hitnu pomoć, plaćeno osoblje i nekoliko volontera.“

„Što tamo radiš?“

„Odgovarala sam na telefonske pozive. Ako ne mogu pomoći prosljeđujem pozive specijalistima. Radila sam uglavnom noću i baš je tada Ronnie nazvao.“

„Tko je Ronnie?“ pitala je moja žena.

„Ja ga nisam poznavala dok nije nazvao. Kad sam odgovorila na poziv on je rekao kako se zove i da je veteran i da više ne želi živjeti. Rekao mi je da je upravo progutao 52 tablete za spavanje.“

„Što si učinila?“ pitao sam ja.

„Bila sam u panici. Pitala sam ga gdje živi, rekla mu da ćemo mu poslati hitnu na njegovu adresu da ga odvede u bolnicu. On je u početku odbijao. Ja sam ga iznova molila da nam da adresu. Konačno je to učinio, a ja sam tada učinila nešto što je bilo protiv pravila.“

„Što je to bilo?“

„Vozilo Hitne pomoći i njihov vozač nisu bili dostupni, pa sam uvjerala drugog čovjeka koji je bio sa mnom na dužnosti kako bi morali odvesti Ronniea u bolnicu njegovim autom.“

„Zašto je to bilo loše?“

„Samo kvalificirano osoblje moglo se suočiti s takvim slučajevima. Da je taj čovjek umro u našem vozilu mi bismo bili odgovorni za to.“

„Da, to ima smisla.“

„Da, ima smisla i nema. Da smo čekali na hitnu pomoć možda bi bilo prekasno. Mi smo Ronniea doveli u bolnicu taman na vrijeme. Namučili su se da mu sačuvaju život.“

Nestrpljivo sam pročistio grlo.

„U telefonskom pozivu rekla si mi o Ronnieu i njegovom bratu Charlesu. Što su oni tebi?“

„Samo prijatelji. Ali prije nego ti kažem o Charlesu, želim ti reći o Dicku.“

Mogao sam vidjeti kako suze naviru na njezine oči i vidio sam da je Judy sve napetija. Odlučio sam da je neću prekidati ako tako mogu pomoći i dopustiti joj da ispriča svoju priču. Ponovo je pričala o svom odnosu s Dickom, čovjekom s kojim je radila i koji je imao tako osobitu ljubav prema židovskom narodu i koji joj je dao Bibliju da je čita. „On stvarno voli Bibliju i dolazio bi mi sav uzbuđen pričati o tome što je upravo pročitao i hrabrio me da i ja čitam. Ja bi radila bilješke i čitala kad bi došla doma. Ali zapravo nisam baš razumjela zašto je on tako uzbuđen. Bila sam pomalo frustrirana. Nastavila sam ipak čitati pokušavajući razumjeti.“

Zatim je Judy ponovo počela pričati o Ronnieu. „Liječnici su uspjeli spasiti Ronniea, a on me uvijek iznova molio da ga dođem posjetiti. Otišla sam nekoliko puta dok je bio u bolnici, ali nisam mogla doprijeti do njega. Nisam ga mogla razumjeti niti sve što je prošao i gdje je bio. Ja bih mu govorila o ljubavi, a on bi meni govorio o mržnji. To je bilo kao da smo nas dvoje u dva različita svijeta.“

Dok je govorila na Judynom se licu mogla vidjeti sućut koju je osjećala prema tom čovjeku.

2. Što se dogodilo Judy?

„Bilo mi je jako teško zbog njega. Bio je tako zbrkan. On je hitno trebao pomoć, ali ja mu nisam znala niti mogla pomoći. Zatim je bio pušten iz bolnice. Nakon nekoliko tjedana ponovo se predozirao tabletama i ponovo je završio u bolnici. Kada sam to čula otišla sam do Dicka i zamolila ga da se moli za Ronniea. A Dick je učinio nešto čudno.“

„Što je to bilo?“, zapitala je Ethel.

„On me povukao u stranu, pogledao me ozbiljno, gotovo očinski i rekao, ‘Zaboravi Ronniea za trenutak. A što je s tobom?’ Nisam znala što je htio reći. Zatim je uzeo svoju Bibliju pročitao ulomak iz nje i u biti mi je rekao slijedeće, ‘Zašto tražiš trun u oku brata svoga, a ne vidiš brvno u vlastitom oku?’ Kao i obično, ja nisam razumjela što je to značilo, ali on mi je objasnio da sam pretjerano zabrinuta za Ronniea, a da zapravo uopće ne brinem o sebi.“

„Što je on time želio reći?“, zapitao sam.

„On je želio reći da sam bila tako zauzeta pokušavajući pomoći drugima da nisam prepoznavala svoje vlastite potrebe. Rekao je da bi ja trebala biti ta koja će moliti za Ronniea ali da trebam početi tako da tražim Boga za sebe. Sve to mi je rekao vrlo nježno, ali bez obzira na to potaklo me na razmišljanje. Cijeli slijedeći dan provela sam u stanu – sama – čitajući Bibliju. Razmišljala sam o Bogu. Konačno sam pokušala razgovarati s Bogom. Na kraju sam zaplakala.“

U trenutku Judy se slomila. Oči su joj se ispunile suzama dok se silno trudila ostati pribrana. Ethel je ispružila ruku prema Judy, ali sam primijetio da ju je na kraju ipak povukla.

Što se ovdje događa? Pomislio sam.

„Nisam mogla prestati plakati – satima, mislim“, Judy je nastavila pričati. „To je bilo najčudnije iskustvo u mom životu. Suze su samo tekle i tekle, a ja sam nastavila zvati Boga u pomoć. Molila sam ga da mi se objavi i da mi pokaže istinu. Bila sam zbunjena i uznemirena. U svom srcu počela sam vjerovati u neke stvari koje sam pročitala u Bibliji i što mi je Dick govorio o Mesiji, ali u mojoj glavi je odzvanjalo, ‘To nije moguće! Ti to ne možeš vjerovati! Ti si Židovka, ti ne možeš vjerovati u Isusa.’ Satima sam plakala i konačno zaspala.“

Kad se Judy malo smirila nastavila je priču.

„Slijedeći dan sam znala da mi se nešto dogodilo, ali nisam razumjela što je to bilo. Bila sam sva obamrla, a oči su mi bile crvene od plača. Znete kako mi se to ponekad događa, ali morala sam se sabrati. Imala sam dogovor s Charlesom.“

„Ronnievim bratom?“

„Da. Upoznala sam Charlesa jednom kad sam posjetila Ronniea u bolnici. On je upravo izašao iz zatvora nakon nekoliko godina i užasno sam ga se bojala. On je visok i jak muškarac s tetovažama na svojim rukama. Fantazirala sam o tome kako je on zapravo član mafije i da je sigurno on kriv što je Ronnie u takvom stanju. I tako, Charles me nazvao na naš vrući telefon za hitnu pomoć i molio me da mu pomognem Ronniea smjestiti u posebnu bolnicu za veterane u Bedfordu, Massachusetts. Oni imaju dobar program odvikavanja od lijekova i droga. Zamolio me da pođem tamo s njim i da razgovaram s nekim iz uprave.“

„Nisi to učinila, zar ne?“

2. Što se dogodilo Judy?

„Nisam željela, naravno. Dok sam smišljala kako se izgovoriti, odjednom sam samu sebe čula kako kažem – da. Zatim sam dogovorila da se nađemo nekoliko dana kasnije.“

Dok smo odmahivali glavama, Judy se nasmijala i rekla, „Znam da sad mislite da sam sasvim izgubila glavu, ali dopustite da vam kažem što se dogodilo. Charles me zamolio da se nađemo u kući njegove majke; i nju sam upoznala jednom u bolnici. Kad sam stigla tamo Charles me odveo do svog auta. S oklijevanjem sam sjela na suvozačevo sjedište što sam mogla bliže vratima. Kad smo krenuli prema bolnici za veterane ugledala sam na polici u autu nešto što me začudilo – crnu knjigu. To je bila Biblija.“

Ja sam samo sjedio gledajući svoju kćer uznemireno. Zašto je zaboravila moje naputke kako se ponašati u takvim situacijama?

„Zapitala sam Charlesa je li to njegova Biblija i on je rekao da jeste“, nastavila je. „A zatim se dogodilo nešto čudno. Znala sam da sam sigurna s njim. Opustila sam se sasvim i počeli smo razgovarati. Budući da sam pitala za Bibliju, on je počeo govoriti o tome. Odjednom sam se našla u situaciji da sam mu postavljala pitanja koja uopće nisam planirala postaviti. Rekla sam da imam prijatelja koji mi je rekao da iako sam Židovka mogu vjerovati u Isusa. Pa sam i njega upitala je li to istina.“

„Njegov je odgovor bio da je Isus bio Židov i da su tisuće Židova vjerovali u Njega kad je živio na zemlji. Zatim mi je Charles počeo govoriti kako je Isus došao u njegov život kad je bio u samici. To je doista čudesna priča. Stavili su ga uATICAM jer je bio pun mržnje i nisu ga mogli kontrolirati. Ali kad je bio tamo, sasvim slučajno je iz biblioteke uzeo Bibliju i počeo čitati. To je promijenilo njegov život. On je

iz samice izašao kao novi čovjek – pun ljubavi. Čak je uspio urediti i svoj brak.“

Nisam više želio slušati o Charlesu.

„A što je bilo s Ronniem?“, pitao sam.

„Imali smo intervju u bolnici i uspjeli smo ga uključiti u program. Na putu kući, Charles mi je rekao da je najbolje što mogu učiniti da se molim za Ronniea. Kasnije, kad smo stigli do mog auta Charles me pozvao da u nedjelju idem s njim i njegovom ženom u crkvu. Ja sam mu zahvalila ali sam odbila. To je posljednje što sam trebala.“

„U tjednima koji su uslijedili Charles bi me nazvao svakih nekoliko dana da mi kaže kakva je situacija s Ronniem. Jednog dana ponovo me pozvao da im se pridružim u crkvi. Možda je to bila radoznalost, ali rekla sam da ću ići. Bilo je čudno iskustvo, sasvim različito od naše sinagoge. Ali ljudi su me osvojili. Bili su puni ljubavi, dobrodošlice i ulijevali su sigurnost. Imali su toliko radosti. Na kraju službe pastor je pozvao ljude da izađu naprijed i da budu spašeni.“

„Da postanu kršćani“, objasnio sam joj. „Oni žele da prestaneš biti Židovka i da postaneš kršćanka.“

„Ne, tata, to nije kako su oni objasnili. Oni su rekli da ću se vratiti Bogu Abrahama, Izaka i Jakova. Ja ću se vratiti Bogu mojih otaca.“

„Znači tako to oni rade!“, kazala je Ethel.

„Koliko si puta bila u toj crkvi?“, pitao sam.

„Tri puta“, odgovorila je Judy. „Prva dva puta samo sam gledala ljude i slušala službu pokušavajući razumjeti. Nitko nije na mene radio nikakav pritisak. Bila sam prihvaćena. Njima je bilo stalo do mene. Kad sam ponovo bila u svom stanu pokušavala sam čitati Bibliju i razmišljati o onome

2. Što se dogodilo Judy?

što je tamo zapisano. Odluku da prihvatim Isusa donijela sam kad sam bila sasvim sama u subotu navečer. Kad sam to učinila nisam mogla dočekati da odem u crkvu slijedećeg jutra. Nisam čak ni čula propovijed pastora. Sve na što sam mogla misliti je bio njegov poziv kojeg će uputiti na kraju poruke tko želi prihvatiti Isusa kao Gospodina, jer ja ću podići svoju ruku. I upravo sam to učinila. Zatim me je on pozvao da izađem naprijed kako bi se mogao sa mnom moliti.“

Nastala je dugačka i neugodna tišina u našoj sobi dok smo pokušavali apsorbirati smisao i značenje Judynih riječi.

„Ali Judy, ti si Židovka“, rekao sam nježno, „Židovi jednostavno ne vjeruju u Isusa. Kako možeš biti Židov i vjerovati u Isusa? To je nemoguće!“

„Oh tata, tu si u krivu. Iznenadio bi se koliko ima Židova danas koji vjeruju u Isusa.“

„Gluposti!“

Judy je pogledala u nas i vidjela razočaranje u našim očima. Uzdahnula je, „Gledaj, tata, ti samo trebaš malo više saznati o tome. Ne moraš vjerovati ono što ja vjerujem niti ne moraš vjerovati meni, ali ti si pametan čovjek. Sam čitaj Bibliju i saznaj je li to istina ili ne. Oboje bi to trebali učiniti. To je ili istina ili laž. Ako on nije Mesija vi ćete to znati. A ako jeste i to ćete znati. Ali pročitajte Bibliju sami i dođite do vlastitih zaključaka.“

S ovim smo završili razgovor i otišli u krevet. Ethel se činila previše zaprepaštena da o tome razgovara. Jednostavno je odmahivala glavom. Ugasio sam svjetlo i pokušao zaspati, ali san ni jednome od nas nije dolazio na oči. U tišini smo se vrtjeli u krevetu.

„Što ćemo učiniti?“ konačno je zapitala Ethel.

„Ja mislim da ću učiniti ono što ona traži od mene.“

„Što time misliš?“

„Judy želi da čitam Bibliju. Dobro. To ću učiniti. I kada to učinim tada ću joj moći dokazati da je potpuno u krivu. U stvari, siguran sam da je to upravo ono što ona želi da učinim.“

„Ne znam“, uzdahnula je Ethel. „Ona se čini vrlo sigurnom u sebe.“

„To je samo čin.“

Za nekoliko trenutaka zavladao je šutnja.

„Stan...“

„Da, draga?“

„Judy zbilja jako dobro izgleda, zar ne?“

„Da, stvarno.“

„Misliš je da je sva ta radost i sjaj zbog njezinih novih vjerovanja?“

„Moguće“, rekao sam nestrpljivo. „Ona je sada sretna jer je upoznala nove prijatelje. Ali to neće trajati. Ona je Židovka. Ništa to ne može promijeniti. Ona neće trajno biti sretna s kršćanima!“

„Nadam se da si u pravu.“

Ja sam znao da sam u pravu. I jedva sam čekao da počnem čitati Bibliju da to dokažem.